

Tebi Majko

Glasiło Svetišća bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Blato • 9. ožujka 2014. • br. 1 • god. VIII.

Cijena 10 kn

ISSN 1846-6400

www.marijapropetog.hr/glasilo.htm

Oltar bl. Marije Propetoga u privatnoj kući u Perúu

Sadržaj

s. M. Jasminka Gašparović

3 Riječ urednice

O bl. Mariji Propetoga...

prof. dr. sc. Stjepan Baloban

- 4 Socijalna uloga karizme Kćeri Milosrđa u svijetu siromaha (I. dio)
- 12 Kanonska pohvala i priznanje – Decretum laudis

Blaženičina promišljanja...

Majka Marija Propetoga

- 14 Obavijesti na kapitulu, 14. studenog 1945.
- 16 O promatranju muke Kristove
- 18 Muka Gospodina našega Isusa Krista
- 20 O muci Isusovoj – o našem ujedinjenju s njim
- 24 Ljubav prema raspele
- 25 O Gospodinovu uzašašću

Djelovanje Družbe Kćeri Milosrđa... ... u Južnoj Americi

M. Emila Barbarić

- 26 Blaženica i njezine Kćeri Milosrđa u Perúu
- 28 Prigodom polaganja relikvija bl. Marije Propetoga u katedrali u Limi, 10. prosinca 2013.
- 30 Paragvaj – plodno tlo djelovanja u karizmi milosrđa
- 32 Prigodom otvaranja muzeja bl. Marije Propetoga u Caserosu, u Argentini, 21. prosinca 2013.
- 34 Družba Kćeri Milosrđa u Čileu
- 35 Obavijesti

s. M. Jasminka Gašparović,
glavna i odgovorna urednica

Poštovani čitatelji glasila i štovatelji blažene Marije Propetoga!

U ovom svetom vremenu korizme Gospodin nas vodi svojim putem spasenja i otkupljenja k slavi uskrsnuća. On nam pokazuje vrijednost trpljenja, patnje i žrtve. Stoga u ovom vremenu liturgijske godine upravimo svoje misli prema onome koji radi nas daje život na drvu križa, onome koji nas uči vrijednosti darivanja života za druge, vrijednosti iskrene ljubavi i života u istini, kao što to svjedoči bl. Marija Propetoga:

»Isus je odabrao trpljenje i bol kao jedino sredstvo da nam pokaže put k blaženstvu – izabrao je put trpljenja i boli da nam pribavi otkupljenje. Izabrao je trpljenje da nas gane na ljubav. Dopustio je bol da preobrazi cijelo čovječanstvo. Bol je velika učiteljica – ona nas uči što je život i kako da postupamo s drugima« (*Pouka*, 7. veljače 1932.).

Ona nas uči kako ćemo dok slijedimo Isusa na Križnom putu oraspoložiti svoje srce za spremnost na žrtvu:

»Pobožnost prema križu ne sastoji se samo u molitvi, već u razmišljanju o Propetoj Ljubavi, uz spremnost da ga slijedimo u trpljenju, u križu i da se iz ljubavi za njega žrtvujemo. To znači ljubiti križ. Takva je ljubav onoga koji je iz ljubavi prema nama, da nas spasi, izabrao smrt na križu« (*Pouka*, 30. svibnja 1942.).

Ovo sveto vrijeme također nas poziva da ustanemo iz svojih slabosti, mlakosti i nemarnosti i krenemo na put obraćenja, da usmjerimo svoj pogled na onoga čija nas desnica drži i koji nas podiže i nosi kroz život.

»Kroz ovo sveto korizmeno vrijeme, vrijeme duboke zrelosti, treba da se skrušimo, da nas obuhvati duboka bol zbog naših grijeha i grijeha čitavoga svijeta, jer se vrijeda neizmjereno Božje veličanstvo« (*Pouka*, 23. ožujka 1958.).

Imajmo hrabrosti krenuti iznova, zamoliti od Gospodina pomoć da nakon svakog pada na križnom putu svoga života ponovno ustanemo i usmjerimo svoj pogled prema njemu. On će obnoviti radost u našem srcu, hrabri nas naša blaženica:

»Žalost neka nikada ne nađe mjesta u vašem srcu, jer srce koje ljubi Boga uvijek je radosno i u najvećoj boli. Samo možemo plakati zbog naših grijeha i grijeha svijeta, a nikada zbog koje druge stvari« (*Okrušnica*, 17. travnja 1949.).

Radost uskrsloga Gospodina neka trajno bude u vašim dušama, uz želju naše bl. Marije Propetoga:

»da s Isusom, koji je naš život, uskrsnemo u duhu i svetosti, za slavu Oca« (*Okrušnica*, 17. travnja 1949.).

prof. dr. sc. Stjepan Baloban,
Katolički bogoslovni fakultet
u Zagrebu

Socijalna uloga karizme Kćeri Milosrđa u svijetu siromaha (I. dio)*

Uvod

Svaka organizirana zajednica, pa tako i redovnička zajednica, posjeduje neke osobitosti po kojima se, s jedne strane, razlikuje od drugih zajednica a, s druge strane, upravo su te osobitosti veliko bogatstvo, kako za društvo tako i za Crkvu. Družba Kćeri Milosrđa autohtona je hrvatska redovnička zajednica čije ime Kćeri Milosrđa daje naslutiti njezinu osobitost, svrhu i smisao postojanja. Riječ je, naime, o socijalnom zauzimanju za čovjeka u potrebi koje se nadahnjuje na kršćanskoj ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu.

U posljednjem desetljeću 20. stoljeća u Hrvatskoj se sve više govori i raspravlja o socijalnom učenju Crkve i posebno o socijalnoj dimenziji kršćanstva u hrvatskom društvu.¹ U

tom »socijalnom diskursu« građani i kršćani u Hrvatskoj postaju sve više »otvoreni« i s pravom »osjetljivi« na socijalnu dimenziju ljudskoga života u konkretnom društvu i u Crkvi. Dobro je, a za budućnost može biti od velike koristi, u takvim okolnostima pozabaviti se socijalnom ulogom karizme jedne redovničke zajednice, koja se, kao potreba vremena, rodila na hrvatskom tlu početkom 20-ih godina burnoga 20. stoljeća, a samo 16 godina nakon osnutka, 1936. godine, započela je sa svojim radom u Argentini, u dalekoj Južnoj Americi.

Nakon Drugoga vatikanskoga sabora upravo su iz Latinske Amerike dolazili najveći poticaji za promišljanje socijalne dimenzije kršćanstva u Katoličkoj crkvi. Ti »latinsko-američki« poticaji plod su teških uvjeta života, ali i djelatnog zauzimanja kršćana i Crkve za postizanje

* Prvi dio izlaganja prof. dr. sc. Stjepana Balobana, predstojnika Katedre socijalnoga nauka Crkve na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, na IV. znanstvenom skupu o službenici Božjoj Mariji Propetoga Isusa Petković održanom u Zagrebu, 5. i 6. studenog 1999., a objavljenom u zborniku *Teološki aspekti Božjeg očinstva u životu i djelu Marije Propetoga Isusa Petković*, Zagreb, 2000., 151-169. Drugi dio izlaganja donosimo u sljedećem broju.

¹ Nakon povijesnih promjena u Hrvatskoj 1990. godine različite skupine u hrvatskom društvu i društveni čimbenici »otkrivaju« socijalne

dokumente Crkve i u njima pokušavaju pronaći odgovore na brojna i teška pitanja u društvenim i gospodarskim previranjima tranzicijskog vremena, a osobito u pretvorbi i privatizaciji vlasništva. U ožujku 1998. godine službeno je otvoren Centar za promicanje socijalnog nauka Crkve (Voćarska 106, Zagreb), koji je osnovala Hrvatska biskupska konferencija, a koji na različite načine širi socijalno učenje Crkve [usp. S. BALOBAN (ur.), *Socijalni nauk Crkve u hrvatskom društvu*, Zagreb, Centar za promicanje socijalnog nauka Crkve, 1998.].

boljotka.² Svojim zauzetim djelovanjem u više zemalja Južne Amerike sestre Kćeri Milosrđa jamačno su svojim osobitim djelovanjem pridonijele tom boljitku.

Tražeci odgovor na pitanje o socijalnoj ulozi karizme Kćeri Milosrđa Trećega samostanskog reda sv. Franje polazimo od života i djelovanja Marije Propetoga Isusa Petković (1892.-1966.) kao središnje osobe, koja je potporom dubrovačkog biskupa mons. Josipa Marčelića (1847.-1928., biskup od 1894. do smrti) osnovala novu družbu i dala joj temeljno usmjerenje. U prvoj točki upućuje se na neke važnije događaje iz života i djelovanja Marije Propetoga, eminentno socijalnog usmjerenja. Druga točka istražuje socijalne naglaske u Ustanovama odnosno Konstitucijama Družbe Kćeri Milosrđa na kojima se i danas zasniva život i rad sestara Kćeri Milosrđa. Na osnovu »Izvjješća s generalnih kapitula« nakon službenog priznanja Družbe 1956. godine, u trećoj točki ukratko se donose neki vidici socijalnog djelovanja sestara Kćeri Milosrđa u svijetu potrebnih.

1. Socijalna dimenzija života i djelovanja Marije Propetoga

Život i rad te životno djelo Marije Propetoga obrađivano je u životopisima,³ na znanstvenim skupovima⁴ i u brojnim magistarskim i di-

plomskim radovima pisanim u domovini i u inozemstvu.⁵ Čini se da nedostaje cjeloviti prikaz socijalne dimenzije njezina životnog djela s pomoću kojega bi se i danas lakše mogla posuvremeniti karizma Kćeri Milosrđa. Takav cjeloviti prikaz trebao bi obuhvatiti također društvene i crkvene okolnost vremena u kojem je živjela Marija Propetoga.

Ovdje donosimo tek neke sastavnice koje nisu i ne žele biti cjelovit prikaz socijalne dimenzije, ali mogu biti polazište za dalja istraživanja. Ograničujemo se na nabranje nekih događaja koji osvjetljavaju socijalnu dimenziju kao temeljno usmjerenje djelovanja Marije Propetoga. To se ovdje tematizira na osnovi četiriju razdoblja njezina života⁶ s tom razlikom što nećemo obrađivati četvrto razdoblje nego u točki 1.4. prema poukama i kapitulima Marije Propetoga pokušati osvijetliti socijalnu ulogu karizme Kćeri Milosrđa.

1.1. Doba djetinjstva i djevojaštva (1892.-1919.)

U djetinjstvu se stvaraju temelji za potonji čovjekov život. Marija Petković Kovač, rođena 1892. godine u brojnoj i bogatoj obitelji u Blatu na Korčuli, imala je oca imućna posjednika, ali jednostavna i milosrdna prema siromasima

objavljeni radovi: KĆERI MILOSRĐA, *Radovi simpozija. Majka Marija Propetog Isusa Petković (1892.-1966.)*, Rim, 1987; KĆERI MILOSRĐA, *Radovi simpozija. Marija Propetog Isusa Petković. Službenica Božja*, Rim, 1991; K. REŽIĆ (ur.), *Znanstveni skup. Marija Propetog Isusa Petković, službenica Božja*, Zagreb, 1996.

⁵ Uz nekoliko magistarskih radova to su najvećim dijelom diplomski radovi koji pod različitim vidicima obrađuju život i djelovanje Marije Propetoga Petković. Do 1999. godine bilo je 19 takvih radova.

⁶ Usp. Matanić, *nav. dj.*, 13.

² Izraz *povlaštena briga za siromašne*, koji se 80-ih godina udomaćio u službenim socijalnim dokumentima Crkve, vuče svoje duboke korijene iz latinsko-američkog podneblja.

³ Usp. A. MATANIĆ, *U znaku ljubavi*. Drugo dopunjeno izdanje, Zagreb, Družba Kćeri Milosrđa, 1999; K. REŽIĆ, *Odsjaj nade. Marija Propetog Petković, službenica Božja (1892.-1966.)*, Zagreb, Franjevke Kćeri Milosrđa, 1999.

⁴ Do sada su bila tri znanstvena skupa s kojih su

i potrebnima. Za svojega zemaljskog oca Marija piše:

»Pravednost, milosrdnost i ljubav, bile su u njemu u najvećem stupnju savršenosti. Imao je veliku vjeru i do u tančine vršio je zakon Božji i zapovijedi sv. Crkve, osobito djela milosrđa. Siromasi i težaci bili su njegovi prijatelji.«⁷

Marija je od rane mladosti osjećala sklonost prema siromasima i bolesnima koji su trebali pomoć. Njezina se majka često nije slagala s takvim načinom Marijina života. No, Marija pronalazi načina da dođe do siromaha i potrebnih, bilo ona sama kada bi im pospremala kuću, pripremala obroke i tješila ih, bilo da je slala djecu iz susjedstva da odnesu hrane gladnima i nemoćnima.⁸ Kako su društvene prilike bile sve teže, a bijede sve više, u Mariji se rađa želja da svoj život posveti bližnjemu u potrebi. Stvarala je planove o otvaranju Zavoda za siromašnu djecu u rodnome mjestu.

Godine 1904. u Blato dolaze prve redovnice, sestre Službenice milosrđa (sestre ančele) s kojima je Marija surađivala na različite načine. U njih je pohađala srednju školu i tečajeve ručnog rada i talijanskog jezika u okviru Domaćinske škole. Te su sestre, Službenice milosrđa, u proljeće 1919. godine napustile Blato.

Godine 1906. Marija postaje članicom i prvom tajnicom Društva Kćeri Marijinih, koje je osnovao dubrovački biskup Marčelić, a vođenje Društva povjerio je Službenicama milosr-

đa. Marija je 8. prosinca 1909. godine postala tajnicom toga društva.

U jesen 1914. godine, pošto je donijela odluku potražiti samostan u Splitu, Marija ostavlja ovu oporuku:

»Svu svoju imovinu ostavljam da se u Blatu sagradi zavod za siromašnu i zapuštenu djecu, gdje će se u vrijeme prosto od škole moći odgajati i dobiti hranu, a sirote i stanovati.«⁹

Marija je s pomoću drugih suradnica osnovala i vodila još nekoliko vjerskih ustanova ili društava: 1914. godine osnovala je Udrugu Dobrog Pastira; 1915. godine osnovala je Društvo katoličkih majki; djelovala je i u Trećem franjevačkom redu u koji je službeno stupila u ožujku 1919. godine, a 1917. godine Marija Petković počela je raditi i pomagati u upravi mjesne Pučke kuhinje.

⁷ Bilješke za autobiografiju, 6. To je rukopisna knjiga koja se nalazi u arhivu Marije Propetoga, u središnjoj družbinoj kući u Rimu. Ovdje se služimo prijepisom pod naslovom *Autobiografija Marije Propetog Petković*. U daljem tekstu rabim kraticu *Bilješke*.

⁸ Usp. *Bilješke*, 116–120.

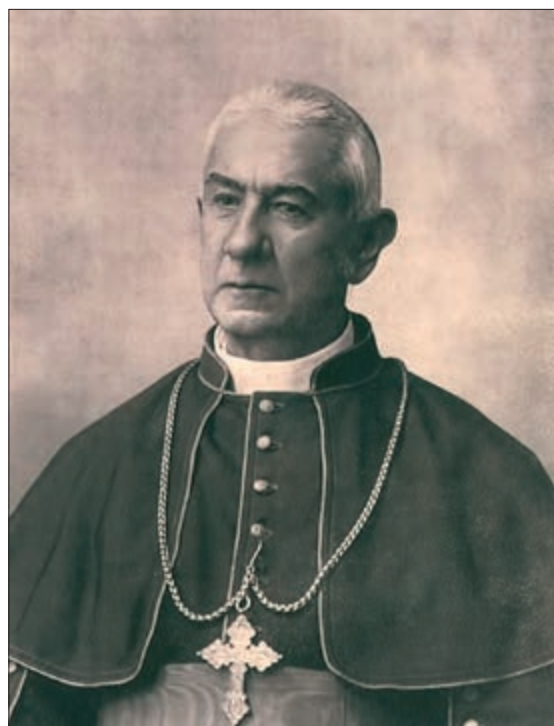
⁹ *Bilješke*, 154.

Još prije službenog osnivanja Družbe Kćeri Milosrđa, počelo je s radom Sirotište svete Vičence, koje je Marija držala početkom samarijanskog rada svoje družbe.¹⁰ To je bilo prvo besplatno sirotište u prostorijama starog samostana u kojem su do njegova zatvaranja 1946. godine Kćeri Milosrđa odgojile 146 djevojčica i 2 dječaka.¹¹

1.2. Mlada Družba u osnivanju

Dana 14. listopada 1920. godine prve Kćeri Milosrđa položile su svoje redovničke zavjete i tako su se ostvarili planovi dubrovačkog biskupa dr. Josipa Marčelića, tj. da se osnuje nova redovnička zajednica u Blatu na Korčuli. Nakon osnivanja nove družbe nadošli su problemi različite vrste. Među najvažnijim problemima bili su oni materijalne naravi.¹² Trebalo se, naime, brinuti za Dječje čuvalište i Obdanište (osnovano 15. rujna 1919. godine), kao i za Dječje sirotište uz sva ona druga djela koja su poduzimale Kćeri Milosrđa.¹³ To je vrijeme velike gospodarske krize u tadašnjoj Državi Srba, Hrvata i Slovenaca, a njome su ljudi bili više pogođeni na otocima pa tako i u Blatu na Korčuli.

Vrhovna poglavarica, sestra Marija Propetoga našla se u velikim problemima kako djelovati, tj. vršiti svoje poslanje pomaganja potrebnima u takvim teškim okolnostima. Zbog teških poratnih prilika, piše Marija:

»ponestalo je hrane u Blatu, a nije se mogla dobivati niti u cijeloj Dalmaciji pa je nije bilo. Zato je velika bijeda i nevolja vladala u narodu. Ista nestašica osjećala se je i u našem samostanu (...) Siromašne udovice dovodile su novu siročad i suznim očima molile, da ih se primi ili da dobiju komadić kruha za njih. Gladan narod navaljivao je na samostanska vrata tražeći pomoć.«¹⁴

Za našu temu, tj. za socijalnu ulogu karizme Kćeri Milosrđa, zanimljiva su sljedeća zapažanja Majke utemeljiteljice:

»U teškim i poratnim danima, kad je svuda vladala bijeda i plač sirota i udovica osnovana je od milosrdnog srca Božjeg ova družba za spas sirotne djece i bijednika, ulivši sami-

¹⁰ Usp. *Bilješke*, 319.

¹¹ Usp. Režić, *nav. dj.*, 33.

¹² Atanazije Matanić stavlja te poteškoće na prvo mjesto. Prema njemu slijede problemi: nedostatak osoblja za brojne aktivnosti Družbe, odnosi s »duhovnim osobama« i poteškoće osobne naravi Marije Propetoga u odnosu na vođenje nove družbe (usp. Matanić, *nav. dj.*, 65-69).

¹³ Usp. *Bilješke*, 317-318.

¹⁴ *Bilješke*, 276.

lost i ljubav prema zapuštenoj djeci i trpećim u srce Marije Propetoga koja se je, ostavivši svoj roditeljski dom, odazvala Božjem pozivu za osnutak Družbe za spas sirotne djece.¹⁵

Za brojna djela koja je nova družba započela, bila su potrebna materijalna sredstva. Stoga će u nadolazećim godinama jedna od najvažnijih zadaća Marije Propetoga biti, s jedne strane, traženje materijalne pomoći za djelatnosti u odnosu na siromašne i potrebne, a, s druge strane, Družba se odazivala potrebama vremena u otvaranju novih kuća, vođenju »dječjih domova« i »sirotišta«.

Marija Propetoga traži pomoć od pape Pija XI. u Rimu i odlučuje se na put u Slavoniju da prosi hranu za velike potrebe Družbe u Blatu. Taj dvomjesečni put koji je poduzela sa sestrom Gabrijelom Marijom Telenta bio je naporan, ali i uspješan za potrebne u Blatu. Sestre su bile i u Beogradu gdje su u različitim ministarstvima također tražile pomoć. Nakon dobivene pomoći, sljedeće godine, tj. 1923., Ministarstvo iz Beograda moli Mariju Propetoga da bi dala svoje sestre za Dječji dom Kolveka u Subotici, u kojem je bilo oko 100 male sirotne djece. Tako 15. srpnja 1923. godine Marija Propetoga otvara filijalu Družbe u Subotici.¹⁶

Godine nakon toga bile su obilježene putovanjima, traženjem pomoći i milostinje za potrebne, otvaranjem novih kuća kao i širenjem djelovanja u Blatu gdje Kćeri Milosrđa 1. studenog 1928. godine preuzimaju Dom zdravlja, koji se poslije pretvara u starački dom. Početkom 1932. godine, na molbu blatske općine, Družba otvara Đačku kuhinju za siromašne đake u kojoj se kuhalo za oko 300 osoba.

Ovdje su spomenuti tek neki trenutci koji osvijetljavaju socijalnu dimenziju djelovanja Marije Propetoga što posebice potvrđuje kronološki prikaz njezina života i djelovanja.¹⁷ Uistinu je zadivljujuće njezino djelovanje na socijalnom polju. Ipak, ne smije se zaboraviti njezino zauzimanje oko kanonskoga priznanja Družbe, kao i briga oko obrazovanja njezinih sestara zbog čega 1931. godine putuje u Zagreb gdje od dobročinitelja dobiva jednu kuću za svoje sestre.¹⁸

Smije li se tvrditi da je socijalna zauzetost, u najširem smislu riječi, bila u počecima nove Družbe u središtu djelovanja Kćeri Milosrđa? Nova se Družba mogla širiti zbog toga što je u poniznosti tražila pomoć za svoju djelatnost i zbog toga što je velikodušno preuzimala nove obveze puno puta ulazeći u veliki rizik.

1.3. Novi počeci Družbe u Južnoj Americi

Svega 16 godina nakon osnutka Družbe, prve Kćeri Milosrđa 1936. godine odlaze na poziv o. Leonarda Ruskovića u misije u Argentinu. Bio je to novi početak za mladu Družbu. Sestre su, naime, bile pozvane na rad u »privatni sanatorij« koji je prvenstveno bio namijenjen bogatim bolesnicima.¹⁹ U odnosu na život i rad sestara Kćeri Milosrđa u domovini, bila je to velika razlika. U tom sanatoriju sestre su osjećale nedostatak dodira sa siromašnima i bijednima. Zbog toga su izvan radnog vremena obilazile siromahe i mladež provodeći svoj apostolat. Tako su dobile mogućnost da do 1939. godine otvara još četiri kuće u Argentini u kojima su se bavile različitim djelima: poučavanje vjeronau-

¹⁵ Bilješke, 290.

¹⁶ Usp. Bilješke, 297-299.

¹⁷ Usp. Matanić, *nav. dj.*, 191-200.

¹⁸ Usp. *isto*, 89-92.

¹⁹ Usp. *isto*, 99-102.

ka među djecom i vojnicima, dječje obdanište, bolesnici... U prvoj kući, tj. »privatnom sanatoriju« ostale su zaposlene upravo do te 1939. godine.²⁰

Godine 1940. Marija Propetoga kao vrhovna predstojnica odlazi u Argentinu u kanonski pohod svojim sestrama s nakanom da ostane nekoliko mjeseci. Zbog Drugoga svjetskog rata i prilika u domovini ostala je u Južnoj Americi 12 godina, tj. do 1952. godine. Doputovavši

u Argentinu, Marija Propetoga se susrela s dva glavna problema: duhovne naravi u odnosu na sestre misionarke i poteškoće gospodarske i upravne naravi u odnosu na uređenje kuća.²¹ Marija Propetoga je u Argentini otvorila više kuća svoje družbe nastojeći sačuvati njezin izvorni smisao, tj. prvenstvenu brigu za potrebne. Posebno je uspješno djelovanje Kćeri Milosrđa bilo u Paragvaju gdje je prva »siromašna kuća sestara, sa zavodom posvećenim 'Malom Isusu' i s kapelom, bila blagoslovljena 1. ožujka 1941. godine.«²² Osim te kuće, u Paragvaju su bile otvorene još četiri kuće, a većina redovničkih zvanja došla je upravo iz Paragvaja. Za svojega boravka u Južnoj Americi, Marija Propetoga utemeljila je više kuća u Čileu, a ugovarala je da Kćeri Milosrđa prijeđu u Peru, što se dogodilo 1953. godine kada je ona već bila u Rimu.

Južna Amerika je dala poseban prinos razvoju Družbe. Osim one prvotne svrhe, tj. brige za siromašne i potrebne, sestre tamo rade u misijama, tj. ono što je u određenom trenutku važno. Tako rade u bolnicama, u »sljepačkom domu«, s vojnicima, poučavaju u vjeri, u dječjim vrtićima, u školama...

Nakon što se 30. kolovoza 1952. godine konačno preselila iz Južne Amerike u Rim, počinje veoma važno razdoblje u životu Marije Propetoga. U novoj središnjici Družbe u Rimu započelo je vrijeme u kojem je trebalo sve pripremiti za konačno kanonsko odobrenje Družbe i postaviti temelje za daljnji uspješan razvoj Družbe.

²¹ Usp. isto, 106-107.

²² Isto, 111.

²⁰ Usp. isto, 102-104.

1.4. Briga za socijalno usmjerenje Družbe

Ističemo određene sastavnice iz *Pouka* i *Kapitula* Marije Propetoga, koji na različite načine osvjetljavaju socijalnu ulogu karizme Kćeri Milosrđa. To su samo dijelovi izvađeni iz cjeline pa ih tako treba shvatiti i tumačiti.²³

Govoreći 1943. godine sestrama o posebnoj svrsi Družbe, Marija Propetoga citira Ustanove:

»Posebna je svrha Družbe, da se sestre iz ljubavi prema Kristu posvećuju djelima ljubavi prema bližnjemu; od tih djela osobitu prednost imaju: poučavanje djece, djevojčica i odgajanje siročadi, prema odredbama ordinarija« (*Ustanove*, čl. 2).²⁴

Djela milosrđa u temeljima su Družbe, stoga Marija Propetoga o njima često govori. Naš aktivni život, kaže ona 1943. godine u Argentinii:

»mora se zauzimati za djela milosrđa: na prvom mjestu oko poučavanja vjeronauka i apostolskog života u odgajanju i spašavanju djece i mladeži, osobito siromašnih; zatim za dvorbu i spasenje bolesnika, staraca, obnemoglih, zapuštenih itd., ali sve uz pomoć kontemplativnog života, to jest života molitve... Zato, drage kćeri, ne otvarajmo kuće, ako znamo da nećemo moći djelovati dobro prema našoj glavnoj i posebnoj svrsi u djelima milosrđa, jer smo i Kćeri Milosrđa i zato smo za djela milosrđa.«²⁵

Naglasak je prije svega na djelima i na djelovanju. Zato,

»kćeri, od Boga izabrane da širite njegova djela ljubavi i milosrđa, shvatite svoju misiju, uzmite ozbiljno svoju dužnost i počnite odmah, sada, isti čas, ne s riječima nego djelima (...) Ukoliko više budete činile djela milosrđa, tim će vas više ispuniti Isus u svojoj ljubavi svojim milostima, jer je to ono što on od nas traži: 'Milosrđe hoću više nego žrtvu.' Nek' se ove riječi koje vam Gospodin govori preko mojih nedostojnih usta, utisnu u Vaše duše i u moju, da nas oduševе i potaknu da činimo djela ljubavi, jer su sve bolnice, kolegiji, obdaništa koja se podižu djela njegove ljubavi.«²⁶

O djelima milosrđa i o Božjem milosrđu Marija Propetoga piše također 1958. godine u Rimu. Jedno od glavnih Božjih svojstava jest milosrđe. On,

»naš dobri Otac htio je imati djecu svog srca, koja će vršiti djela njegova milosrđa. I zato je ustanovio ovu družbu Kćeri Milosrđa, pa stoga smo mi na osobit način dužne da to milosrđe Božje ostvarujemo u djelima (...) Ne sastoji se milosrđe samo u to da se žali bijedne, nego im stvarno pomoći, staviti u djelo, žrtvovati se za svakoga potrebnoga bez razlike, jer smo svi djeca jednoga Oca.«²⁷

Duh siromaštva i briga za siromašne prožima život i djelovanje Marije Propetoga. Duh Kristov je, tumači ona,

»duh poniznosti, siromaštva, milosrđa, to jest: siromašno živjeti, raditi za siromahe, pomagati siromahe, poučavati siromahe,

²³ Bilo bi veoma korisno pod socijalnim vidom istražiti sve *Pouke*, *Kapitule* i *Konferencije* Marije Propetoga. *Upute*, *Pouke* i *Kapitule* citiramo prema datumu nastanka, tako da se prema tome mogu pronaći u njezinu arhivu.

²⁴ *Upute*, 18. travnja 1943., 9.

²⁵ *Pouke* i *upute*, 7. svibnja 1944., 104-105.

²⁶ *Pouka*, 26. lipnja 1946., 31-32.

²⁷ *Pouka*, 26. siječnja 1958., 1.

he. Isus Krist je htio da u ovom vijeku utemelji ovu družbu koja će nastaviti njegovo isto djelo milosrđa i ljubavi radeći njegovim istim duhom siromaštva, živeći među siromasima i poučavajući siromahe, neuke i zapuštene u vjeri.«²⁸

Svaki dio života Kćeri Milosrđa treba biti po djelima milosrđa posvećen ljubavi Božjoj i spasenju duša. Četrdesetih godina 20. stoljeća to se, prema Mariji Propetoga, treba ostvarivati u stvarnom životu sestara na sljedeći način:

»Jedna poučavajući djecu, druga kuhajući za njih i za bolesnike, jedna šivajući i krpajući robu za njih, jedna u školi, druga sa starcima, jedna s bolesnicima, druga s jadnim slijepcima. Ne smijete nikad gledati je li onaj kome činite dobro zao ili dobar, mlad ili star, vjernik ili nevjernik – znati da je potreban mora biti dovoljno da ga se pomogne.«²⁹

Govoreći o brizi za siromašne i potrebne, Marija Propetoga podsjeća na početke osnivanja Družbe i na prvotni duh koji je tu vladao:

»Kada je poslije prošloga svjetskog rata, godine 1919. bilo sve srušeno, kada je sve bilo samo plač i očaj, ovaj plač siromaha, udovica i sirota stigle do srca vaše Majke i tada se utemelji ova družba. To joj da za dužnost da sa svojim prvim kćerima spašava siromahe i siročad i započnu tada hraniti 3.000 siromaha, tješiti one koji trpe, pomagati potrebne. Stoga, promijeniti samo malo ovu misiju, ovaj duh, značilo bi udaljiti se od onoga što Bog hoće. Sva naša briga, naša snaga, naš trud mora biti posvećen siromasima iz ljubavi prema Bogu.«³⁰

Iz spomenutoga se može zaključiti da je socijalno usmjerenje Družbe trajna zadaća Kćeri Milosrđa na koju Marija Propetoga neumorno podsjeća svoje sestre i 1949. godine u Caserosu govori im da kao Kćeri Milosrđa moraju njegovati siromašnu djecu,³¹ ali 1958. godine u Rimu podsjeća da zbog toga:

»nećemo zapustiti starce, ni bolesnike; no, na prvom mjestu su siromašna djeca i mladež, jer oni su kao slijepci koji lako idu stranputicom, ne vide i ne znaju; zato njih treba posebnom brigom uzgajati, jer ćemo preko njih uzgojiti i roditelje i čitava pokoljenja.«³²

Znakovito je da nakon bogatog životnog iskustva iz domovine, Južne Amerike i Italije, u Rimu 1959. godine Marija Propetoga podsjeća na socijalno usmjerenje Družbe:

»Siromašnu, zapuštenu djecu, koja su u pogibelji i ako za njih nitko ne može plaćati i ne brine se, mi moramo uzeti pod našu skrb, pa i besplatno, jer to je naša svrha, spašavati bijedne i zapuštene; ali za njih moći uzdržavati, moramo se žrtvovati i raditi kao majke, naći dobročinitelje, ići u prošnju, raditi ručne radove i činiti sve što bolje možemo, samo da tu djecu držimo i spasimo, samo da ne ostanu na ulici; tako smo radili u prvim počecima Družbe.«³³

²⁸ Pouka, 5. prosinca 1947., 138.

²⁹ Isto.

³⁰ Isto.

³¹ To znači »obučiti ih, nahraniti, postignuti koju novčanu potporu, da ih možemo uzdržavati, pripremiti rad njihovima, tako da u nama nađu utočište, eto to znači činiti djela milosrđa. Počne se s malim djelima, kćeri moje, i nastavlja se s malo većima, tako malo po malo stignemo do najvećih djela« (Pouka, 13. studenog 1949., 334-335).

³² Pouka, 26. siječnja 1958., 2.

³³ Pouka, 13. studenog 1949., 334-335.

Kanonska pohvala i priznanje – *Decretum laudis*

Sveta kongregacija za redovnike
Br. 7715/33 – R. 84.

Odluka

Godine Gospodnje 1919. u mjestu Blatu na otoku Korčuli, Dubrovačke biskupije, djelom Marije Petković i pod okriljem preuzvišenog ordinarija Josipa Marčelića, bila je ustanovljena Družba Kćeri Milosrđa Trećega reda sv. Franje.

Ta je družba sada raširena u šest biskupija, naime, u dubrovačkoj, splitskoj, zagrebačkoj, bačkoj, šibenskoj i u La Plati, te se iz pisama preporuka mjesnih biskupa gdje Družba ima svoje kuće, utvrđuje da članice rade za dobro kršćanskoga društva.

Glavna svrha Kćeri Milosrđa je posvećenje samih sebe obdržavajući, u potpunom zajedničkom životu, tri jednostavna zavjeta poslušnosti, čistoće i siromaštva prema njihovim vlastitim Ustanovama.

Posebna pak svrha sastoji se u tome da sestre vode brigu oko djela milosrđa prema bližnjemu, a ta su djela obrazovanje i odgoj siročadi, također dvorenje i njegovanje bolesnika, staraca i iznemoglih, poučavanje djece u vjeronauku, pomaganje misija.

Vrhovna glavarica spomenute družbe i njezine savjetnice, poslavši također primjerak Ustanova, podastrle su Njegovoj Svetosti, gospodinu našem papi Piju XII. molbu, potkrijepljenu preporukama mjesnih biskupa, da bi se udostojao obdariti Družbu nekom naročitom povlasticom i apostolskom vlašću potvrdio Ustanove.

Tako se Njegova Svetost, u audijenciji danoj dana 26. lipnja 1944. potpisanom tajniku Svete kongregacije pretpostavljene poslovima redovnika, uzevši u obzir preporuke mjesnih biskupa, kako je gore rečeno, saslušav mišljenje uзорitih i prečasnih kardinala Svete rimske Crkve pretpostavljenih istoj Svetoj kongregaciji, koji su u svečanim vijećanjima, održanim u vatikanskim palačama dana 23., istog mjeseca i godine, zrelo proučili pitanje, blagohotno udostojala spomenutu družbu jednostavnih zavjeta, pod upravom vrhovne glavarice, najobilatijim riječima pohvaliti i preporučiti, te isto tako, na pokus za sedam godina, priznati i potvrditi Ustanove napisane na latinskom jeziku, kako su sadržane u ovom primjerku kojega se rukopis čuva u pismohrani Svete kongregacije; jednako se ovom odlukom priznaje ista družba i njezine Ustanove, poštujući uostalom nadležnost mjesnih biskupa prema propisu svetih kanona.

Dano u Rimu, iz Tajništva svete Kongregacije za redovnike, dana, mjeseca i godine kao gore.

fra L. H. Pasetto, *tajnik*
o. Arc. Larraona, CMI, *zamjenik*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

N. 7715/33 - R. 84.

DECRETUM

Anno Domini 1919 in pago Blato, insulae Curzola, dioec. Ragusinae opera Mariae Petković, auspice Exc.mo Ordinario Josepho Marcellis, Congregatio Filiarum a Misericordia, Terti Ordinis S. Francisci initium habuit.

Quae quidem Congregatio in sex dioeceses, sc. Ragusin., Spalaten., Zagrabien., Bacsien., Sebenicen., et Platen., nunc esse diffusam ipsiusque sodales Societatis Christianae bono adlaborare, constat ex litteris commendatitiis Antistitum locorum in quibus domus Congregationis existunt.

Generalis finis Filiarum a Misericordia est ipsarum sanctificatio per observantiam in vita perfecte communi trium votorum simplicium, obedientiae, castitatis et paupertatis, iuxta proprias Constitutiones.

Finis autem specialis in eo positus est ut sorores incumbant operibus misericordiae erga proximum, quae opera sunt scholastica puellarum institutio et orphanorum educatio atque etiam cura et assistentia infirmorum, senium, et debilium, institutio in doctrina christiana puerorum et puellarum, auxilium Missionibus.

Superiorissa Generalis praefatae Congregationis eiusdemque Consiliariae, transmissis quoque exemplari Constitutionum, SS.mo Domino Nostro Pio PP. XII humillimas preces effuderunt commendatione Ordinariorum locorum suffultas ut Congregationem ipsam aliquo peculiari favore prosequi eiusque Constitutiones auctoritate apostolica adprobare dignaretur.

Sanctitas porro Sua in Audientia diei 26 junii 1944 infrascripto Secretario S. Congregationis Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita concessa, attentis litteris commendatitiis Antistitum locorum ut supra auditoque suffragio Em.morum ac Rev.morum S. R. E. Cardinalium eidem S. Congregationi praepositorum, qui in plenariis Comitibus in Aedibus Vaticanis die 23 eiusdem mensis et anni habitis, rem mature perpenderant, praefatam Congregationem votorum simplicium sub regimine Superiorissae Generalis amplissimis verbis laudare atque commendare, pariterque Constitutiones latino idiomate exaratas uti continentur in hoc exemplari cuius autographum in Tabulario Sacrae Congregationis asservatur, adprobare et confirmare ad septennium per modum experimenti, benigne dignatus est, prout hoc Decreto Congregatio ipsa eiusque Constitutiones adprobantur, salva de cetero Ordinariorum iurisdictione ad normam Sacrorum Canonum.

Datum Romae ex Secretaria S. Congregationis de Religiosis

die, mense et anno ut supra.

Fr. L. M. Pasetto
Secretarius

Fr. L. M. PASETTO

Secretarius

P. Aro. Larraona, C.M.F.

Subs.

P. Aro. Larraona

Obavijesti na kapitolu naše Majke utemeljiteljice, prve vrhovne predstojnice s. Marije Propetoga, 14. studenog 1945.

Započnimo, kćeri moje, u ime Božje da nas on, koji je naš cilj i naš kralj, vodi svojim duhom i savjetuje nam što moramo činiti sada na njegovu sve to veću slavu.

I. O odobrenju ustanova i o *Decretum laudis*

Hvala svemogućem Bogu koji nas gleda s ljubavlju kao svoje najmanje službenice, stiguo je *Decretum laudis* iz Rima za našu družbu koju se Njegova Svetost, naš ljubljani otac papa Pio XII. udostojao da nam podijeli već 26. lipnja 1944. godine i koju nam sada šalje. *Pročita dekret, zatim ga rastumači i rekne:*

Kćeri moje, ovo je velika milost Božja koju nam je udijelio preko svete Matere Crkve. Sada smo Družba papinskoga prava, sada ovisimo izravno o Rimu, to jest izvan običnih ili redovnih pitanja kao što su dozvole za oblačenje, zavjetovanje itd., koje može uvijek dati biskup, sva izvanredna pitanja, kao što bi bilo na primjer primanje postulante bez miraza i ostale dozvole prema kanonima itd. moramo tražiti od Kongregacije za redovnike, koja nam ih jedina može dati.

II. O premještanju generalne kuće i nekoliko sestara iz Jugoslavije

Budući da su nam s više strana upućene molbe da otvorimo nove kuće i da je osim toga potrebno poslati po jednu sestru više u svaku filijalu u Americi, moramo se pobrinuti da jedan dio naših sestara iz Jugoslavije dođe ovamo.

Drugo, ovaj dopis ovdje uputila nam je jedna crkvena osoba iz Rima, u kojem nam kaže da bi sada bilo dobro i korisno da se generalna kuća premjesti u Rim (*pročita dopis*).

Kćeri moje, potrebno je da svaka misli kako da pomogne sa svoje strane da se izvrši glas Božji koji dolazi iz Rima. Ali ne samo riječima! Zato apeliram na svaku od vas da sve svoje snage uložite i da molite Boga da nam uspije uspostaviti generalnu kuću u Rimu, što je sada velika teškoća, jer moramo završiti s isplatom kuće novicijata u Caserosu (Argentina). Sve položimo u Isusove ruke, oslonivši se s pouzdanjem na njega, da on na nas misli, da nam sve pripremi, da možemo mnogo raditi za duše, da nam dade veliko polje rada za dobro ljudi, tako da u isto vrijeme dok im liječimo tijelo možemo im dobrim riječima i savjetima liječiti dušu.

Na taj način imamo tri važne stvari, o kojima treba da vodimo računa.

III. Premjestiti generalnu kuću u Rim

Ponavljam, kćeri moje, položimo sve u Božje ruke, da on učini s nama kako hoće, jer smo njegove službenice. Mi pak s naše strane založimo se što više možemo, a ona koja ne može ničim drugim, neka pomaže molitvama. Međutim, ona koja može pomoći svojim radom, neka se ne zadovolji samo molitvama, nego neka radi s Isusom!

Hvaljen Isus.

Kapitul prečasne majke vrhovne predstojnice s. Marije Propetoga, održan 2. travnja 1939. godine u Matici na Cvjetnu nedjelju, a koji se šalje svim milim sestrama u filijalama.

O promatranju muke Kristove

U našim svetim Ustanovama stoji, posebno za nas kao sljedbenice Kristove i kćeri sv. Franje, koji je na svom tijelu nosio rane Kristove, da posebno promatramo i nasljedujemo muku Kristovu, a sv. Pavao kaže: »S Kristom sam pribijen

na križ, ne živim više ja, nego Krist živi u meni!«

Sestre drage! Dosta bi nam bile ove riječi da nam svaka od tih riječi stvori sliku što smo mi i koga smo odlučile slijediti. Kao vaša duhovna Majka mogu

vam staviti na srce i u svetom kapitolu narediti, a što u naredbama već jest rečeno, da posebnu pažnju posvetite promatranju presvete muke našega Gospodina, a jedanput sedmično obično u petak, da se čita razmatranje o mucu Kristovoj.

Sada, prigodom svete korizme i uspomene muke Gospodina našega, to vam govorim i preporučujem. Danas Isus svečano ulazi u Jeruzalem i tamo će podnijeti svoju gorku muku. Onaj narod koji mu sada viče »Hosana«, domalo će vikati: »Propni ga – propni!«

Ovo ponašanje Židova prema dragom Spasitelju, potiče nas, drage sestre, da bježimo od svijeta i njegovih naslada, jer sve što je svjetsko sve je varavo i prolazno kao pjena. Danas to svijet hvali, sutra kudi, na jednu stranu laska, na drugu kleveće jer tašta je i prolazna slava ljudska. – Zato nek' vam ne ostane drugo nego promatranje raspetoga Krista, da u svoje srce usvojimo tu misao i želju, da za nas nema druge, nego da s Kristom budemo razapete na križ, da možemo od srca uskliknuti sa sv. Pavlom: »S Kristom sam razapet na križ, ne živim više ja, nego Krist u meni!« Redovnica ne može više misliti na uživanje, ako hoće pravo slijediti svoga božanskog zaručnika. Njoj sve što je gorko mora biti slatko, a što je slatko mora biti gorko. To je život redovnice. Nikad (pa ni na sam Božić i Uskrs) da ne prestane promatrati muku Kristovu, koja ga je dovela na to da se porodi u štali i da se dade na križ razapeti!

Tako, draga djeco, od danas stavimo temelj našem budućem redovničkom životu i odlučimo da će muka Isusova biti najmiliji predmet našega razmatranja. (...)

Razmatrajući muku Kristovu i križ njegov postat ćemo njegove prave sljedbenice, njega koji reče: »Uzmi križ svoj i slijedi menel!« Nismo došle u samostan da budemo čašćene i uvažene, nego da za Krista trpimo i žrtvujemo se.

Ostavljam vas, drage sestre, da kroz ovu sedmicu svaka prema svome pozivu i prema našem franjevačkom redu razmatrate muku Kristovu. Nama je geslo križ, muka križa, poniženja, križ boli, stupajući stazom Kristovom i slijedeći ga u njegovoj mucu. Križ treba da bude podloga svega. Da se često sjećamo onih riječi što smo na redovničkom oblačenju rekle: »A ja Bože sačuvaj, da se ičim drugim uznosim osim križem Gospodina našega Isukrsta, po kojem je svijet razapet meni, a ja svijetu!«

Drage sestre, ostavljam vas sad pred križem Gospodina našega Isusa Krista razapetoga, koji je odabrao trpljenje, muku, križ i poniženje za svoju najmiliju baštinu. Tamo on čeka svoju zaručnicu da ga slijedi. Gdje je zaručnik tu treba da bude i njegova zaručnica. Na križu nas je zaručio, po križu ćemo doći s njime do vječnog uživanja njegove ljubavi!

Pouka prve generalne glavarice s. Marije Propetoga, 14. travnja 1946.

Muka Gospodina našega Isusa Krista

Kćeri moje, približuju se sveti i žalosni dani – tri puta sveti, jer je po njima došlo naše spasenje i otkupljenje. Ali to su žalosni dani, a osobito za nas, i mislim da poslije Blažene Djevice Marije nitko ne može osjećati veću bol od Kristovih zaručnica.

U ove dane sve se odijeva u crninu u znak boli zbog smrti našeg oca, zaručnika i kralja. Sve se slike prekrivaju, jer Crkva plače smrt Isusovu. Svaki stvor osjeća bol, samo neka srca ostaju neosjetljiva, jer su ohola ili su u grijehu ili su pak istjerali Isusa iz svojeg srca i posvetila ljubav nekom stvorenju. Ovi se dani zovu sveti i veliki, jer je velika muka i smrt našega Gospodina. Srca svjetovnjaka mnogo puta ostaju neosjetljiva za ovu bol, jer su ogrezla u grijehu, ali je nemoguće da zaručnica Gospodinova ostane hladna i neosjetljiva pred njegovim mukama.

Sestra koju ne potresaju i ne ranjavaju bol i patnje njezina ljubljenog Isusa, za kojega kaže da je sve ostavila, nije sveta. Ovo je naime znak da se nije istinski predala Bogu.

Sutra je vigilija svetoga četvrtka. Čita se ponovno muka našega Gospodina. Svaka može pratiti čitanje iz knjižice *Sveta sedmica*. Neka svaka pročita ovih dana muku našega Gospodina. Naročito moramo razmatrati njegovu muku u ovim časovima u kojima Crkva, tijelo Kristovo, toliko trpi. Moramo biti naime uvjereni: »Kad Isus trpi, mora trpjeti i njegov učenik!«

Danas mnogo trpe kršćani – biskupi, redovnici i mučenici umiru –, umiru i od gladi. Prikažimo stoga našem Gospodinu svoj rad, postove, trpljenje da Bog pošalje našoj braći u Europi pomoć, jer sada toliko trpe – jedni zbog pravde, a drugi plaćaju za druge.

Trpimo s Kristom i žrtvujmo se s Kristom!!!

Sveti četvrtak

Kćeri moje, danas slavimo uspomenu na zadnju večeru našeg božanskog zaručnika, našeg učitelja, našeg svega. Ova se sveta uspomena obnavlja svaki dan na oltaru, na koji silazi živi Krist – svojim tijelom, krvlju, dušom i božanstvom.

Ali ovo je samo uspomena na zadnju večeru. Sjetimo se njegovih riječi i onoga što se u tom momentu dogodilo. I vidjet ćemo da nas najviše ranjava to što nas je prekomjerno ljubio. Ta ljubav ga je nagnala da on ostane vječno s nama, u Presvetom Sakramentu.

Kad on vidi da mi radimo ondje gdje nas starješine postave i da mislimo na njega, utješit će se. Ne zaboravite da ste došle u njegovu kuću da ga služite i da mu se klanjate, a ne da se najprije brinete za druge stvari, pa kad imate malo vremena da ga u tom času pođete posjetiti. A neke mu čak ni ovo ne daju! Majka zna koje pohode Isusa, a koliko puta vam je svima preporučila da budete što više pred Presvetim Sakramentom, da mu se klanjate i dajete naknade za uvrede koje mu ljudi neprestano nanose.

Neka sve naše riječi budu rođene u Isusu i neka sve budu o Isusu, jer izravno ili neizravno možemo govoriti samo o njemu. Nije potrebno svaki čas reći: »Ovo je za Isusa«, jer je već i onako za njega sve što imamo i činimo. Druga najviša stvar jeste: ljubav prema blišnjemu, kako Isus kaže u svetom Evanđelju: »Ljubi Gospodina, Boga svojega, svim srcem... Ljubi blišnjega svojega kao samoga sebe! Važnijih zapovijedi od ovih nema« (Mt 22, 41).

Dakle, tko ne ljubi blišnjega kao samog sebe, griješi. Međutim ako jedna ne zna da čuva sebe, svoje zdravlje i svoju dušu, kako će znati čuvati druge? – Samo ona koja zna čuvati sebe, znat će čuvati i druge. Ljubite jedna drugu kao što je ljubio Isus koji je čak svojim učenicima prao noge. Ne smijemo, tražiti da nas drugi služe, jer kaže naš Gospodin: »Nisam došao da budem služen, nego da služim.« Neka se stoga naše veselje sastoji u služenju drugoga, zbog toga smo došle u samostan, pa i da smo ostale u svojoj kući, morali bismo služiti jedni druge.

Služiti danju i noću, to je ljubav, jer služeći svog blišnjega služimo Krsta! – Ona, koja neće da služi, nego joj se sviđa da bude služena, lijepo je molim da se ponizi, jer mi moramo biti sluge sluga Božjih.

Neka ljubav Božja rasplamti vaša srca i dade vam svetu međusobnu ljubav, jer je ona znak da smo njegove i da je on naš jedini cilj.

Budi hvaljen Isus Krist! Sve za Isusa, na slavu Oca nebeskog!

*Kapitul prve generalne glavarice,
Caseros, 25. veljače 1949.*

*O mucii Isusovoj
– o našem ujedinjenju s križem*

Kćeri moje, nalazimo se u svečanom i bolnom času muke Gospodina našega Isusa Krista. Sveta Crkva nas današnjom nedjeljom uvodi u duhovni život, dovodeći nas do groznog časa muke koju je za naše spasenje podnio naš Gospodin Isus Krist. Zato se ova nedjelja zove nedjelja muke.

Duša poučena u svetoj vjeri zna što znači vrijeme muke. Duša koja ljubi Isusa, ne razmišlja samo u ovo vrijeme njegovu muku, nego kroz cijeli svoj život, ali ovi dani su za nju dani posebne žalosti, gorke uspomene boli i muka njezine vječne ljubavi.

Mi moramo kroz cijeli život razmišljati muku Isusovu i na sebe je primjenjivati na svakom koraku, slijedeći ga na putu križa, jer je sav život jedna kušnja, borba protiv neprijatelju u nasljedovanju Isusa Krista. Tada ćemo biti mirne i prilagođene u trpljenju, jer znamo da ćemo samo iza muke moći doći u slavu.

Jedino poslije Velikog petka dolazi Uskrs. Tako i u svome životu prije moramo proći kroz trpljenje i bol do smrti da možemo poslije vječno uživati. Nije moguće uživati ovamo i onamo. A tko bi za jedno prolazno uživanje, kao što je na ovoj zemlji, izgubio vječno uživanje u nebu?

Kao što Uskrs dolazi poslije žalosti Velike sedmice, tako ćemo poslije velike sedmice našega života čuti riječi svoga božanskog Spasitelja: »Dodite blagoslovljeni Oca mojega da zaposjednete Kraljevstvo koje vam je pripravljeno od početka svijeta.«

O vi, koje ste prezrele svijet da slijedite Krista Propetoga, znajte da se mladenački žar pobožnosti lako ohladi. Zato ustrajno razmatrajte muku Isusovu, da se tu na ognju ljubavi muke Gospodina našega koji daje život, ogrijete i rasplamtite.

Bez topline nema života, a gdje ćemo crpsti taj život svaki dan? U svetoj pričesti i u razmatranju muke i smrti Gospodina našega Isusa Krista. On je iz ljubavi htio trpjeti, jer se ne može ljubiti, a da ne postanemo žrtve, bez trpljenja i muke. Bog nam je zato htio iskazati svoju ljubav u velikom trpljenju za nas – od štalice do križa. Stoji dan i noć u Presvetom Oltarskom Sakramentu trpeći osamljenost, preziranje za našu ljubav, da nam dade primjer kako se mora trpjeti bez tužakanja i sve za ljubav. Htio je trpjeti cijeli svoj život i ostati utamničen u Sakramentu ljubavi, da nas nauči kako moramo trpjeti osamljenost, nepravde, zapuštenost, tame duše itd., da u tome gledamo našega Isusa i uživamo u našim malim bolima, jer smo tako prave njegove sljedbenice i zaručnice. Kaže jedan pisac: »Gdje je mjesto zaručnice, ako ne uz zaručnika?« Kako on živi, tako mora i ona živjeti – je li on siromašan, mora i ona biti siromašna.

I mi, kćeri moje, moramo ići onamo gdje nas čeka zaručnik – bilo u Betlehemu, bilo u Nazaretskoj radionici ili na polju poučavanja ili u teškim prilikama da iskusi-

mo veliko siromaštvo uz njega koji nije imao ni gdje da svoju presvetu glavu nasloni, ili napokon na križu.

Ako budemo u ovom životu stajale s njime na križu, u drugom životu će nas privinuti na svoje Presveto Srce i na kraljevskom prijestolju nas pred anđelima okruniti i reći će nam: »Jer si sa mnom trpjela na križu, dođi sada da uživaš u mojoj slavi.« Također će reći svom nebeskom Ocu: »Ona je htjela sa mnom trpjeti sve vrsti nepravdi i muka, da zadovolji tvojoj pravdi za nezahvalnosti i grijeha ljudi, zato zaslužuje sada da uživa sa mnom u slavi.« Da se oduševimo moramo misliti da trpljenje ne traje dugo, ni zauvijek, da nakon toga dolazi vječni uskrs. Iz boli križa podignimo svoj pogled na nebo. Ako koja od vas ne razumije da mora živjeti s Isusom na križu, neka ide tražiti samostan u kojem se samo klanjaju Isusu u slavi.

Zašto se mi zovemo Kćeri Milosrđa Trećeg samostanskog reda sv. Franje? Jer smo uzeli za primjer sv. Franju, koji je slika Propetoga Isusa, jer želimo slijediti Krista kao serafski Franjo, kao ponizni Franjo, pjesnik ljubavi Propetoga Krista; Franju koji ga je toliko ljubio da je neprestano plakao Muku Isusovu; Franju koji se je dan i noć borio proti neprijatelju duše i tijela da ne uvrijedi Boga. I budući da je silno ljubio i razmatrao muku Isusovu, Isus mu se je ukazao u velikom svjetlu, okružen sa šest gorućih krila, a iz njegovih Rana izlazile su svijetle zrake koje su dopirale do nogu, ruku i boka sv. Franje i utisnule mu svete rane tako da je pao u zanos ljubavi. Jer je duša sv. Franje bila prava zaručnica Isusova, sposobna da s njim trpi njegove rane, njegove boli sve do smrti, zato se je Gospodin u njemu nasladio i nadario ga svojim svetim ranama, pa i više puta kad je Franjo molio pred križem, Propeti je svoju desnicu odcijepio od križa da zagrlj sv. Franju.

Ispitajmo svaka samu sebe imamo li mi toliko ljubavi da slijedimo sv. Franju u poniznosti i trpljenju u Božjoj službi. Slijedimo poniznog i siromašnog sv. Franju, ako hoćemo kao on služiti Krista u poniznosti i trpljenju.

Pročitajte u Franjevačkom duhovnom katekizmu kakav je bio život i kakva pobožnost sv. Franje. On je veoma ljubio Isusa u jaslicama i u cijelom njegovu životu i slavi, ali je najviše ljubio Isusa trpećega na križu, Isusa Propetoga i razmišljao o njemu. I mi se moramo formirati u tom duhu i tako uzgojiti naš podmladak, jer je to duh naše družbe koji oni moraju usvojiti razmišljajući i ljubeći Propetu Ljubav.

Kroz ovu Svetu sedmicu neka se započne svagdano zajednički obavljati sveti križni put: ako koja bude zapriječena radi djela milosrđa, neka bude mirna, njoj će njezin posao biti kao put križa i iz svoga mjesta neka se ujedini sa svojim sestrama u razmatranju muke Gospodina našega. Kad bude imala vremena neka sama obavi Put križa, pa i kraći. Mnoge redovnice obavljaju svaki dan sveti Križni put. I mi možemo obavljati ovu svetu vježbu i naći vremena, ako hitro obavljamo naše dužnosti. Ako to čine, pa i često, mnoge svjetovne osobe, kako ne bismo mi redovnice i ne samo iz dužnosti, nego iz čiste ljubavi.

Budući da se sada nalazimo u svetom korizmenom vremenu, vremenu muke Isusove, nećemo javno moliti krunicu od sedam radosti, jer je vrijeme boli, nego namjesto nje sveti Križni put. Kroz ovu sedmicu neka bude jutarnje i večernje razmatranje o mucu Isusovoj. Neka svaka uvijek, jednu, dvije sedmice unaprijed pripravi ono što se tiče njezine dužnosti, kao razmatranje, čitanja, pjevanje, molitve itd. Raspeti Isus neka bude uvijek u vašem srcu.

Pouka prve generalne glavarice Marije Propeta, 16. rujna 1948.

Ljubav prema raspelu

Na ovom malom sastanku, koji je neka vrsta duhovne rekreacije, govorit ću vam o ljubavi prema raspelu. Čuvajte, kćeri moje, sveti križ, ne samo zato jer mnogo košta, nego iz ljubavi prema Kristu, čija je ovo slika. Križ moramo čuvati s poštovanjem, kao znak otkupljenja i spasenja, i klanjati mu se kao Isusovoj slici.

Kćeri moje, ne samo sveci, nego svaka kršćanska duša čuva s ljubavlju sveti križ. Da, kćeri moje, sveti križ je naše jedino dobro, ono zbog kojeg smo ostavile sve da ga nađemo, da nađemo ovaj najdragocjeniji biser o kojem govori sveto evanđelje. Isus Krist je naš najdragocjeniji biser, on je naša baština. I nek' se nikad ne dogodi da našem oku bude ljepša neka slika ugodnih boja nego veliki križ. Sve duhovne osobe, veliki oci i redovnici drže križ kao najskupocjeniji ukras u svojoj ćeliji i u sobi gdje rade.

Gledajte, kćeri moje, s poštovanjem, s ljubavlju, s pažnjom svoj križ. Redovnica se ne smije nikad rastati s križem. Mora više voljeti da joj odrežu ruke i da je ubiju, nego da ostavi svoje raspelo. Hoću, kćeri moje, da poučavate druge u ljubavi prema križu.

Na času smrti, svi će nas ostaviti, samo će križ ostati s nama, onaj koji su nam stavili u ruke, i položiti će nas u grob. Ali ne budimo kao oni koji na zadnjem času života grle i ljube križ, jer bi to značilo da smo vrlo kasno, zadnjeg momenta razumjele da je samo on naš spasitelj, naša nada, naša ljubav, naše sve.

Stoga počnite od sada češće u danu ljubiti i grliti sveti križ, jer tko zna hoćete li to moći na zadnjem času. A osim toga ne znamo hoće li imati kakvu vrijednost pred Bogom, ako se tek u zadnjem momentu svog odlaska za vječnost sjetimo njegova križa.

Tko ljubi Krista, ljubi raspetoga Krista i razumje značenje križa. Veliki ljudi razmišljaju svaki dan o svetom križu, kao i naš Serafski otac sv. Franjo. I mi kao franjevke, njegove kćeri i učenice, moramo imati veliku ljubav prema križu i Propetome. Molite dobrog Isusa da vam posredstvom Srca Marijina i našega Serafskog oca sv. Franje dade milost da naučite ljubiti križ i Propetoga i da cijeli vaš život bude kao himna ljubavi raspelu.

U propetom Isusu vas blagoslivlja vaša duhovna Majka.

*Pouka prve vrhovne predstojnice Majke Marije Propetoga
u Caserosu, 7. svibnja 1946.*

O Gospodinovu uzašašću

Kćeri moje, ovog svetog dana naše srce se veseli i žalosti. Veseli se, jer se Gospodin vratio u slavu Očevu, odakle je bio sišao k nama i tu sjedi o desnu Boga Oca, gdje se svojim presvetim čovječanstvom moli i posreduje, tražeći po zaslugama svojih svetih rana milosrđe za nas.

To ne znači, naravno, da nam on sam po sebi ne može dati milosti, jer je on Bog kao i Otac, i kada naš Gospodin Isus Krist svojim tijelom, svojom krvlju, svojim srcem vapije Ocu, isto je kao da samom sebi vapije, jer je jednak Ocu. To je naime jedno otajstvo, da je Isus naš odvjetnik i posrednik pred Ocem, jer nije viši Otac nego Sin. Ali Otac ima toliko veliku ljubav prema Sinu, da što god ga zamolimo u Ime njegovo presvetog Sina, sve nam daje.

Zbog toga se moramo utjecati Bogu sa svim pouzdanjem i u sinovskoj ljubavi, kao istinskom Ocu, jer kao što nas Isus ljubi, Otac nas također ljubi zbog ljubavi prema njegovu Sinu. Najveće pak pouzdanje u Boga moramo imati mi koje imamo veliku i nezasluženu milost da smo Isusove zaručnice, jer nam tako Otac ne može ništa uskratiti, ne zbog naših zasluga, ne zbog naših kreposti, nego zbog ljubavi prema Isusu, njegovu Sinu, koga on toliko ljubi.

Otac će nam dati sve što ga zamolimo u Isusovo ime. Zato ga molimo iznad svega da ga poznamo u Isusu, jer malo ih je koji dobro poznaju njegov duh, a još manje onih koji ga razumiju.

Mnoge sestre još ipak misle, kao što misli svijet, da je sve dobro kada ne nailaze poteškoće, bolesti itd., ali kad bi poznavale Krista ne bi tako mislile, nego bi upravo u suprotnostima uživale, jer bi u njima vidjele volju Božju.

Danas također razmatramo s kojom su slavom primili anđeli svoga kralja u nebu, svoga princa kada se vratio uzašavši svojim presvetim tijelom koje je žrtvovao za spasenje svijeta. Milijuni i milijuni anđela tiskaju se da stignu do njega, da ga od veselja zagrlje i da mu zahvale s ganućem.

M. Emila Barbarić,
vrhovna predstojnica
Družbe Kćeri Milosrđa

Blaženica i njezine Kćeri Milosrđa u Perúu

U latinskoameričkoj državi Perú sestre Kćeri Milosrđa djeluju od 15. prosinca 1953. godine kad su preuzele samaritanski rad u bolnici Delgado u Mirafloresu kod Lime. Deset godina potom, 1963. napuštaju taj rad da bi prihvatile rad u Dječjem sirotištu Gospe od Milosrđa u naselju Ponte Piedra blizu Lime. Tada je to bila pustinja, a danas je veliko naselje posvema sraslo s Limom.

Sestre su neko vrijeme djelovale i u mornaričkoj bolnici Stela Maris u Limi gdje su uz samaritanski rad s bolesnicima povezale i onaj apostolatski među mornarima i njihovim obiteljima. Tako je i mornarički kapetan Roger Cotrina, kad se 26. kolovoza 1988. sa svojim

mornarima na ratnoj podmornici Pacocha našao u životnoj opasnosti, zazvao Majku Mariju Propetoga u pomoć i bio zajedno s većinom svojih mornara čudesno spašen. Za nju je čuo za svoga boravka u bolnici Stela Maris, a u procesu njezina proglašenja blaženom upravo je to uzeto kao čudo koje je potrebno za proglašenje blaženim, odnosno svetim. U znak zahvalnosti za taj događaj peruanska mornarica je o 25. obljetnici, 26. kolovoza 2013., postavila spomen-obilježje s likom bl. Marije Propetoga i opisom čuda.

Toj iznimnoj svečanosti sudjelovali su brojni mornari i mornarički časnici, nekoliko umirovljenih mornara i časnika koji su čudom, po blaženičinu zagovoru, preživjeli potonuću rat-

ne podmornice. Sudjelovale su sestre Kćeri Milosrđa koje žive i djeluju u Perúu, djevojčice našega sirotišta Gospe od Milosrđa, profesori naše istoimene škole, bivše učenice, družbi ni prijatelji i dobročinitelji, štovatelji bl. Marije Propetoga. Mornari su uz svoje prepoznatljive počasti odali zahvalnost Bogu i našoj blaženici koju od toga čudesnoga događaja smatraju svojom moćnom zaštitnicom. Nakon misnoga slavlja predloženo je da se u katedrali Zvijezde Mora (*Catedral Castrense Stela Maris*) u Limi u Perúu polože relikvije bl. Marije Propetoga, da se njezino štovanje proširi među vjernicima. Prijedlog je prihvaćen s oduševljenjem. Stoga je M. Emila Barbarić koja je uskoro nakon toga došla u kanonski pohod u Perú posjetila apostolskog upravitelja biskupije Castrense u Perúu mons. Guillermo Inca Pereda i s njime, između ostaloga, razgovarala i o ostvarenju toga prijedloga što je upravitelj podržao i odmah zatražio da se predloži datum slavlja. Tako je M. Emila predložila 10. prosinac 2013. Što je 121. rođendan bl. Marije Propetoga. Nakon svih obavljenih propisanih formalnosti u katedralu su položene blaženičine moći koje se čuvaju na počasnom mjestu s lijeve strane svetohraništa, uz njezinu sliku u prezbiteriju.

Apostolski je upravitelj, u konceleciji nekolicine svećenika, slavio svetu misu u kojoj su sudjelovale sestre Kćeri Milosrđa, djevojčice, predstavnici mornarice, umirovljeni mornari i časnici među kojima i kapetan Roger Cotrina koji je zazvao blaženicu u pomoć, bivše učenice, profesori i vjernici. Nakon što su nazočni svećenici i vjernici izrazili štovanje blaženičinim relikvijama, relikvijar je na mjesto trajnoga štovanja postavila naša vrhovna predstojnica M. Emila Barbarić, koja je za tu prigodu došla iz Argentine. Na kraju mise M. Emila se sudionicima zahvalila na ovom nama važnom događaju.

Sudionici slavlja su nakon zajedničkoga euharistijskoga stola nastavili svoje zajedništvo na domjenku koji su priredile sestre i bivše učenice našega sirotišta. Nakon toga je naša bivša učenica Sonije ugostila na večeri one koji su se uključili u rad skupine Vjesnici Milosrđa kako su se nazivali posebni štovatelji bl. Marije Propetoga koji žele živjeti njezinu karizmu i duhovnost. Njima su se priključila dva preživjela mornara sa svojim suprugama.

Ovaj se događaj duboko urezao u srca svih sudionika po kojima će se jamačno nastaviti širiti štovanje bl. Marije Propetoga u narodu čija je svetica njezina duhovna prijateljica.

Zahvala M. Emile Barbarić, vrhovne predstojnice Družbe Kćeri Milosrđa prigodom polaganja relikvija bl. Marije Propetoga u katedrali u Limi, 10. prosinca 2013.

Poštovani gospodine apostolski upravitelju,
generali i časnici peruanske mornarice,
dragi vjernici i štovatelji bl. Marije Propetoga,
drage naše učenice,
drage moje sestre Kćeri Milosrđa,

danas zajedno sa svima vama radosno zahva-
ljujem dobrom Bogu što je njegova providnost
učinila da možemo ovdje u kastrenskoj kate-
drali Zvijezde Mora (*Catedral Castrense Stela
Maris*) u Limi u Peruu položiti relikvije bl. Ma-
rije Propetoga Isusa Petković.

Radost je to veća jer je naša blaženica, još
kao trinaestogodišnja djevojčica, zavoljela sv.
Ružu Limsku i uzela je za svoju zaštitnicu i du-
hovnu prijateljicu. Blaženica je tada tražila ne-
ku srodnu dušu koja bi je uputila u nekim nje-
zinim duhovnim traganjima, osobu koja je i sa-
ma doživjela slične upite i oćutjela slične porive
duše, ali nije nikoga ni poznavala ni nalazila.
Dogodilo se da je u svojoj roditeljskoj kući, po-
spremajući gostinjsku sobu koju su često kori-

stili oci franjevci kad bi bili u misijama u nje-
zinoj župi, našla na stolu knjigu u kojoj je bio
i kratak životopis sv. Ruže Limske. Već nakon
nekoliko pročitanih stranica, obuzela ju je ra-
dost i ushićenje, jer je pronašla srodnu dušu ko-
ja je ljubila Isusa poput nje, koja je oćutjela kao i
njezina duša! Odmah je tu, posred te sobe, pala
na koljena i, ruku ispruženih prema nebu, do-
zivala milu sveticu kao svoju prijateljicu. Iako
je nije očima vidjela, duhom je osjećala njezinu
blizinu i počela s njom razgovarati. Govorila joj
je o svojoj boli koju je osjećala zbog toga što joj
roditelji ne dopuštaju da ode u samostan i tako
služi Isusu. U svojoj autobiografiji naša blaže-
nica opisuje kako je bila sretna što je u sv. Ru-
ži Limskoj »našla sličnu dušu, što je našla svoju
duhovnu prijateljicu«. Nastavila ju je štovati ci-
jelog svog života i uvijek je na raznim mjestima
imala njezinu sliku (usp. Marija Propetoga Isu-
sa Petković, *Sve za Isusa. Autobiografija i duhovni*

zapisi, ur. Mladen Parlov, Split, Verbum, 2004., 41-42). Tragom doživljaja naše Majke utemeljiteljice, i mi njezine duhovne kćeri nastavljamo štovati sv. Ružu Limsku, pa je tako i naša delegatura u Perúu posvećena toj dragoj svetišci.

Duhovno prijateljstvo ovih dviju Božjih miljenica doista je urodilo milosrdnom ljubavlju prema čovjeku u potrebi – sve tamo od dolaska prvih sestara u Perú, u bolnički apostolat u Limi, a potom u sirotište i u misijski rad u peruanskoj prašumi Yurinaki.

Božja je providnost htjela da se i čudo, koje je potrebno u procesu proglašenja blaženih i svetih, u slučaju bl. Marije Propetoga, po njezinu zagovoru, dogodi u Perúu. Spas skupine mornara iz smrtne opasnosti, koji se dogodio na neobjašnjiv način, a na zaziv njihova kaptana Majci Mariji Propetoga, njima je spasio život, a nju doveo na čast oltara. Stoga i ne čudi što je vjernici Perúa i danas štuju i utječu joj se u zagovor. Ona je zagovornica mnogih diljem svijeta, svih onih koji su imali prigodu čuti za nju, njezin život i djelovanje.

Zahvalna sam vama mons. Guillermo Inca Pereda kao apostolskom upravitelju Obispado Castrense što ste velikodušno prihvatili prijed-

log i želju njezinih štovatelja i duhovnih kćeri da se ovdje u ovoj katedrali postave njezine relikvije da tako i danas budu znak njezine tjelesne nazočnosti u Perúu, zemlji koju je neizmjerljivo ljubila, ali joj za zemaljskoga života nije bilo dano da i ovdje dođe, koliko god da je to žarko željela. Prepoznamo to kao znak da se isplati gajiti dobre želje, pa makar se one ostvare nakon smrti. Ovime naša blaženica uživa ne samo duhovno zajedništvo sa sv. Ružom Limskom u Božjem blaženstvu, nego od danas i po svojim tjelesnim, zemnim česticama vidljivo prebiva u blizini njezine rodne kuće.

Uvjerena sam da će ovo polaganje blaženičnih relikvija ovdje u katedrali mnoge potaknuti na to da je slijede u njezinoj ljubavi prema Bogu i čovjeku u potrebi. Vjerujem da će svakome tko joj se uteče u zagovoru u svojim potrebama biti vjerna zagovornica, tješiteljica, posrednica utjehe i ohrabrenja kao najbolja duhovna prijateljica.

Stoga iskreno hvala svima vama na sudjelovanju u ovom misnom slavlju i u ovoj nadom ispunjenoj svečanosti polaganja relikvija bl. Marije Propetoga. Srdačna hvala svima koji ste se založili da se ovo slavlje ostvari. Naša blaženica neka vam bude moćna zagovornica i trajan primjer nasljedovanja Isusa Krista.

Hvala Bogu, Ocu svega milosrđa, i svima vama.

Paragvaj – plodno tlo djelovanja u karizmi milosrđa

Naše su sestre došle u Paragvaj 1941. na poziv tadašnjega župnika u Ibyquy Julia Césara Duartea, za kojeg je otvoren postupak za proglašenje blaženim. Sestre su u Paragvaj došle 18. veljače i već 1. ožujka blagoslivljaju samostan, kapelu i školu. Sestre su se odatle rasprostranile na ostala mjesta u Paragvaju. Trenutno ima trinaest naših zajednica u Paragvaju gdje sestre drže 6 vlastitih škola i jednu župnu, rade u jedinoj mjesnoj bolnici u dvije ambulante, a imaju kuću za odmor i duhovne vježbe, jednu misijsku zajednicu, a pomažu i u nekoliko župa. To je, poslije Hrvatske, na najveća provincija u Družbe, a nosi ime Marijina Uznesenja. I sestre i stanovnici ovoga kraja jedno su vrijeme živjeli s našom Majkom utemeljiteljicom koja je dopratila svoje sestre u Ibyquy. Ostali su duhom i nadalje povezani s njom, a i zajednice u kojoj nije dospjela doći znaju o njoj i štiju je. Zahvalni su joj što je poslala svoje sestre u njihovu domovinu jer se njihovim radom i zalaganjem ovdje ostvarilo mnogo dobra. Sestre su im svojim radom i prisutnošću pomogle u ra-

zvoju zemlje, osobito u zdravstvu te u odgoju i obrazovanju djece i mladih.

Posebno se štovanje danas širi u zajednici koja pripada općini Mbuyapey, kolonija Maria Antonia, naselje Sveta Librada naseljeno siromašnim žiteljima od kojih su većina katolici. Nažalost u tom predjelu zbog nedostatka svećenika i velike udaljenosti od župe ljudi su se okrenuli i drugim vjeroispovijestima i sektama.

Naša s. Bonifacija Huerta, iako ima već osamdeset godina, i danas je ravnateljica i profesorica Stručnog instituta sv. Marta koji pripada našim sestrama. Od mjesta Quayquyhó, gdje sestre žive u župi Rođenja Marijina u vlastitoj kući koja im je darovana, Institut je udaljen gotovo 60 km. U kišnom razdoblju, zbog loše ceste i blata do Instituta nije moguće doći. Naselje Kolonija Maria Antonija je dobila ime po dvjema najbližim župama Rođenja Marijina u Quayquyhó i sv. Antuna u Quzquo.

Kako s. Bonifacija nije samo vrsna profesorica stručnih predmeta šivanja, kuhanja i ručnih radova, nego i vrsna misionarka, upozna-

la je vjernike te udaljene zajednice sa životom i djelom bl. Marije Propetoga ističući im njezinu brigu za siromašne obitelji u različitim potrebama. Ti vjernici su uz pomoć sestara odlučili sagraditi kapelicu u čast bl. Marije Propetoga, uzeli je za svoju zaštitnicu i započeli se okupljati na mjestu oko 3 km od rijeke Tebicuary odakle ljudi nositi vodu za svoje obitelji. Prva milost koju su zadobili po blaženičinu zagovoru jest da su uz pomoć jednoga svećenika isusovca sagradili zdenac za vodu, dubok više od 20 metara, pa više ne moraju ići tako daleko po vodu. Druga je milost da su uspjeli sagraditi drvenu kapelicu u koju su doveli struju, a sad uz kapelicu grade sakristiju u koju će smjestiti i veliki hladnjak za čuvanje namirnica, jer u njihovu mjestu još nema struje. Treća, možda i najveća milost za njih, jest da se uz pomoć bagera probila široka cesta. Tu se kani sagraditi mala tvornica za pravljenje građevne cigle. Oni su presretni i uvjereni da im je u svemu tome pomogao blaženičin zagovor. Njih sestre ne mogu tako često posjećivati, ali kad god dođe s. Bonifacija donese djeci peciva, čipe i bombona.

Tako je bilo i 3. listopada kad im je s. Bonifacija najavila dolazak vrhovne predstojnice M. Emile Barbarić. Ujutro nakon molitve i doručka odvezla nas je s. Onoria Paredes, provincijalna predstojnica. Tamo smo naišli na veliko iznenađenje, djeca obučena u bjelinu s cvije-

ćem ispred kapele bl. Marija Propetoga. Veliko je iznenađenje bila cesta koja se upravo toga dana otvarala. Sreći nije bilo kraja. Pozdrav, molitve i pjesma u čast bl. Marije Propetoga ozarila su njihova radosna lica. Počastili smo se pecivom, čipom i sokom, a na kraju i bombonima. M. Emila je svima podijelila medaljice s blaženičinim likom. Vjernici su govorili o zadobivenim milostima po blaženičinu zagovoru, živo i iskustveno, kao da je dotiču, i to ne samo u ovoj kapelici, nego i u svojim obiteljima.

Obećali smo im u ime Družbe darovati veliki ventilator za kapelicu tako da u velikim vrućinama mogu imati malo osvježjenja kad se okupe na molitvu. Zahvalili su nam za pažnju koju smo ih kao sestre iskazale svojim posjetom. I mi smo se jednako obogatili videći radost i sreću na njihovim licima. Susreli smo se i sa skupinom mladih JOFRAMIS koja se tjedno okupljaju u ovoj zajednici i veoma su aktivni u župi, pa su tako i sestrama uvijek pri ruci.

Poznavanja bl. Marije Propetoga i njezino čašćenje širi se i u drugim zajednicama. U sedam zajednica osnovana je skupina Učenici i misionari milosrđa. Za njih je zadužena s. M. Elza Alcaraz, naša prijašnja vrhovna predstojnica, prva iz Latinske Amerike, a u svakoj zajednici ima određena sestra za rad s njima. Ne čudi da se u svim tim zajednicama blaženičin blagdan slavi svečano. Mnogi osjećaju njezin zagovor u svojim potrebama.

Pozdravni govor M. Emile Barbarić, vrhovne predstojnice prigodom otvaranja muzeja bl. Marije Propetoga u Caserosu, 21. prosinca 2013.

Poštovana i draga s. Cristina, poštovane provincijalke i delegate Družbe, dragi gosti, prijatelji i dobročinitelji Družbe, poštovani štovatelji bl. Marije Propetoga i predrage moje sestre,

srdačno vas pozdravljam u ovoj iznimnoj prigodi kada Božjom milošću, uz zalaganje naših sestara i mnogih dobrotvora, možemo otvoriti muzej bl. Marije Propetoga Isusa Petković u ovoj dragoj zemlji Argentini u kojoj je naša Majka utemeljiteljica provela 12 plodnih godina svoga rada. San koji je sanjan odmah nakon pokrenutog postupka za njezino proglašenje blaženom i svetom, ovime je dosanjan. San o otvaranju muzeja koji bi tematizirao karizmu naše Majke utemeljiteljice i njezino ostvarenje u radu Družbe Kćeri Milosrđa u ovom podneblju, uporno su i vizionarski sanjale mnoge naše sestre, a neke su već i pokojne. O toj smjeloj ideji i zahtjevnoj viziji sam slušala od s. Cristine dok smo 2008. godine u Rimu pohađale tečaj za kazue svetih. Nekad vizija, a sad – o 10. obljetnici beatifikacije naše Majke Marije Propetoga –

san je java. I to je dokaz da se isplati sanjati vizije nadahnute Božjim duhom.

Ovim muzejom dajemo zahvalu dobrom Bogu za vjernički život i evangeosko djelo naše utemeljiteljice, posebice ugrađeno u ovu prekrasnu zemlju Argentinu i druge zemlje Latinške Amerike u kojima djeluju naše sestre, u Paragvaju, Čileu i Perúu. Ovo je prigoda da Bogu zahvalimo za naše prve sestre i za sve one koje su zajedno s Majkom Marijom Propetoga živjele i pronosile karizmu milosrđa. Zahvaljujemo i za sve one koji danas slijede njezin način života, zagledani u propetu Ljubav.

Hvala s. Cristini, provincijalnoj predstojnici provincije Srca Isusova u Argentini i svima onima koji su na bilo koji način pomogli ostvarenju ovog sna, koji su darovali svoje vrijeme i svoje sposobnosti, koji su velikodušno odvajali od svojih primanja i darivali za ostvarivanje ovoga muzeja.

Muzej nije samo osvrtnje na ono prošlo, nego je i ispružanje prema onome što treba biti, jer će služiti kao duhovno i kulturno središte. Bit će otvoren onima koji žele pobliže upozna-

ti život naše utemeljiteljice i njime se nadahnjivati za svoj vjernički život, onako kako se ona nadahnjivala na Isusovu životu i životu mnogih prethodnika i prethodnica na putu svetosti. Stoga je ovaj prostor u kojem je blaženica godinama obitavala za svakoga od nas koji ga posjetimo svojevrsno svetište, oaza molitve i mira, duhovnoga odmora i nadahnjivanja.

Hvala vam svima koji ste danas ovdje u zajedništvu s nama, duhovnim kćerima bl. Marije Propetoga. Hvala vam što sudjelujete u ovoj radosti otvaranja njezina muzeja. Neka i u vašim srcima odjekuju riječi koje je naša Majka utemeljiteljica uputila svojim sestrama na odlasku iz Argentine. Dopustimo sebi da ih danas ovdje osluhnemo istim onim žarom kojim su ga tada primile naše sestre:

»Ljubljene kćeri, u Kristu, našem Gospodinu, i milošću Duha Svetoga bit ću uvijek s vama. Kćeri moje ljubljene, kćeri duše moje, opraštajući se od vas, osjećam stisku u srcu i suze boli oblijevaju moje lice. Vjerujem u Svemogućeg Boga, vjerujem da ćemo se po zaslugama njegove utjelovljene Riječi, našeg ljubljenog Gospodina, još jednom vidjeti na ovoj zemlji. Ako ne ovdje, onda ćemo se vidjeti gore, blizu

Oca i njegova ljubljenog Sina, gdje ćemo zauvijek biti sjedinjene s našim Gospodinom i gdje nas nitko neće moći od njega odijeliti« (*Oproštajni govor*, Caseros, 12. kolovoza 1952.).

Vjerujem da već sada osjećamo eshatološku blizinu s Bogom i njegovim nebesnicima koja će biti posvemašnja ako budemo poput naše blaženice znali u svakom čovjeku prepoznati Krista i prigrliti ga ljubavlju zbog koje je on, Bog, postao čovjekom da nam iskaže ljubav i da nas nauči ljubiti. Ovaj muzej neka bude učionica vjere i djelotvorne ljubavi.

Svima srdačna hvala uz želje za sretan Božić i blagoslovljenu novu 2014. godinu.

Družba Kćeri Milosrđa u Čileu

Družba Kćeri Milosrđa u Čileu djeluje od 20. veljače 1949., na otoku Castro – otočje Čiloe. Tu je prvu zajednica u Čileu otvorila Majka Marija Propetoga. Castro je najveći otok brojnog otočja, a ima najpovoljniju klimu od svih otoka iako je najveći dio godine kišan. Zato su kuće i crkve uglavnom od drveta i veoma tople.

Upravo u toj prvoj našoj zajednici Bezgrešnog srca Marijina u Castru, u kojoj naše sestre i danas djeluju s istom djelatnosti, u vjerničkoj zajednici koja je dala nekoliko zvanja, vjernici su izrazito povezani sa sestrama. U tom gradiću sestre rade na župi i vode internat za 40 srednjoškolkini koje u Castro dolaze na školovanje s drugih otoka. Sestre u Castru duhovno skrbe za zatvorenike, posjećuju ih, nose im knjige, molitvenike i krunice, povezuju ih s njihovim obiteljima i slično. U župi sv. Franje predaju vjeronauk, vode različite skupine i pripremaju katehiste.

Sestre posjećuju manje međusobno udaljene otoke i tamo ostaju po više dane jer se ne mogu odmah vratiti i tako su pri ruci mnogima koji ovise o njihovoj pomoći. Našoj s. M. Eulaliji Mansilla biskup je povjerio pripremanje đakona po otocima koji se jednom godišnje okupe u biskupiju i polažu ispite na temelju čega se odlučuje o njihovoj pripravnosti za ređenje u trajnom đakonatu.

U Castru je prije dvadesetak godina osnovana skupina Prijatelji Družbe koja je ne samo povezana s našim sestrama, nego su njezini članovi i aktivni vjernici u župi. Uvijek su raspoloživi za sve aktivnosti u župnoj i sestarskoj zajednici, a ne zapuštaju ni svoj vjerski i molitveni život. Nađu se gdje god je potrebno i pomažu u caritasu, posjećuju bolesnike po kućama i u staračkim domovima, okupljaju se na molitvu

i klanjanje, a osobito ne nedjeljnoj svetoj misi.

Priredili su svečan doček i našoj vrhovnoj predstojnici s kojom su slavili svetu misu i blagovali večeru. Tom su prigodom govorili o svojim vjerničkim iskustvima i darivali našu predstojnicu. Sretni su što mogu biti tako aktivni i što sestre u svemu računaju na njih. Upravo su oni poticaj za daljnja nastojanja u osnivanju i formiranju takvih skupina u mjestima gdje djeluju sestre, pa i šire.

Zajednica Učenici i misionari milosrđa također je zaživjela i u Maipu – Santiago gdje se nalazi provincijalno sjedište provincije Imena Marijina s velikom školom koju pohađa 1200 učenica. Provincijalno sjedište nalazi se u Santiagu, općina Maipu – Čile gdje sestre djeluju od 29. kolovoza 1961. u zajednici Gospe Karmelske.

Ovdje se okuplja skupina Marijinih štovateljica, a počela se okupljati nakon slavlja beatifikacije u Dubrovniku, pa među članovima ima o onih koju su sudjelovali u slavlju. Uključene su i bivše učenice i njihovi roditelji. Sastaju se jednom ili dvaput mjesečno. Veoma su aktivni u svemu što se odnosi na duhovnu i materijalnu pomoć i suradnju sa sestrama. Što više upoznaju svetost života bl. Marije Propetoga, sve više se osjećaju pozvanima da i oni, iako u laičkom staležu, zažive poput nje puninu milosrdne Očeve ljubavi koju svjedoče i prenose drugima.

Do danas je u provinciji Imena Marijina Čile – Peru bilo otvoreno jedanaest kuća, u kojima su sestre provodile djela milosrđa u svim apostolatskim djelatnostima koje su povjerene Družbe i još i danas ih obavljaju. Zbog različitih okolnosti, šest je kuća zatvoreno, a sestre danas djeluju u pet kanonski ustanovljenih zajednica u provinciji Imena Marijina Čile – Peru.

**TEBI MAJKO – glasilo Svetišta
bl. Marije Propetoga Isusa Petković**

Osnivač:

Općina Blato – Odbor za promicanje štovanja
bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Izdavač:

Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje,
Mallinova 4, 10000 Zagreb

Glavna i odgovorna urednica:

s. M. Jasminka Gašparović

Pomoćnica glavne urednice i lektorica:

Katica Knezović

Uredničko vijeće:

M. Emila Barbarić
s. M. Vlatka Bratinščak
s. M. Mirjam Gadža
s. M. Jasminka Gašparović
Katica Knezović
s. M. Jelena Krilić
s. M. Fátima Kršlović
s. M. Terezija Kvetek
s. M. Silvana Milan
s. M. Nelija Pavlović
Teo Šeperović
s. M. Danijela Škoro
s. M. Angelina Tokić

Fotografije:

Arhiv Hrvatske provincije Krista Kralja i družbine vrhovne kuće u Rimu te sudionici događanja i privatne

Adresa uredništva i vicepostulature:

Radoševa glavica 16, 20340 Ploče-Stablina;
tel. 00 385 20 679 969
e-mail: vicepostulatura-glasilo@marijapropetog.hr

Oblikovanje, grafička priprema i tisak:

Tiskara Rotim i Market

Naklada: 1500 primjeraka

www.marijapropetog.hr/glasilo

Glasilo izlazi tromjesečno

Godišnja pretplata:

Republika Hrvatska 60 KN • BiH 15 KM • ostale europske zemlje 10 EUR • zrakoplovne pošiljke 20 USD ili kunska protuvrijednost

Računi glasila: za pretplatu i priloge podrške u Hrvatskoj poštanskoj banci,

žiro račun: HR26 2390001-1100341407

devizni račun: HR26 2390 0011 1003 4140 7,

BIC code: HPBZHR2X

Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje, Mallinova 4,
10 000 Zagreb, s naznakom: za glasilo

Blato

Kuća matica Družbe Kćeri Milosrđa
i Svetište bl. Marije Propetoga
Ulica 75., br. 5, 20271 Blato
tel. 020 852 800; fax 020 852 806
e-mail: kceri-milosrdja@blato.hr

www.marijapropetog.hr

»A ja vam kažem, sve ono što činimo
zadnjem siromahu, siroti, bolesniku
činimo Isusu Kristu
(usp. Mt 25, 36).

**Srce koje ljubi snalazi se, stvara
da pomogne i da dadne drugome.«**

bl. Marija Propetoga

Iskreno zahvalni za svaki i najmanji dar!

Vaše sestre Kćeri Milosrđa
i štitičnici Zaklade »Blažena Marija Petković«

Žiro račun: HR 68 2408002-1100022172

Devizni račun: HR 68 7030-1968319

Partner Banka d.d. Zagreb

Zaklada »Blažena Marija Petković«

Mallinova 4, 10000 Zagreb

tel. 01/46 77 609; faks 01/46 77 986

Štovanje bl. Marije Propetoga

Zahvaljujemo župnicima i župama koje smo posjetili:
don Ivo Đanović, župa sv. Vida, Trsteno
fra Ljudevit Lasta, župa sv. Vlaha, Slano
vlč. Josip Dumbović, župa Tijela Kristova, Zagreb, Sopot
vlč. Vjekoslav Meštrić, župa Uznesenja BDM, Zagreb,
Stenjevec

Radujemo se i novim susretima:

16. ožujka, župa bl. Ivana Merza, Zagreb, Špansko
30. ožujka, župa sv. Nikole biskupa, Bistra

Objašnjenje uz prvu i zadnju stranicu:

Naslovnica – na slavlju polaganja relikvija bl. Marije Propetoga 10. prosinca 2013. u katedrali Zvijezda mora u Limi sudjelovale su i djevojčice iz Dječjeg sirotišta Gospe od Milosrđa u mjestu Punta Piedra koji sestre Kćeri Milosrđa vode od 1963. S blaženičinim likom na svojim majicama: Lizbeth Nuri Lozada Cubas, Ana María Consuelo Verastegui Enriquez, Damaris Betsabe Caceres Cruzado (*stoje s lijeva na desno*), Mirian Soledad Berrocal Coripaco, Rocío Saldívar Bolívar, Nathaly Yupanqui Juárez (*čuče s lijeva na desno*).

Zadnja stranica – umjetnica Ana Velarde oslikala je blaženičin lik na tamnoplavoj podlozi i s podmornicom u lijevom kutu dočaravajući je tako kao zagovornicu u čudu spašavanja mornara u potonuću podmornice Pacocha, 26. kolovoza 1988., ulje na platnu, Lima, Perú, 2007.

Neka ljubav Božja rasplamti vaša srca
i dade vam svetu međusobnu ljubav,
jer je ona znak da smo njegove i da je on naš jedini cilj.
Budi hvaljen Isus Krist!
Sve za Isusa, na slavu Oca nebeskog!

(bl. Marija Propetoga)